

V každém náboženství i v každém jiném tzv. nenáboženském světonázoru jsou některé věci obtížné, kterým rozumí málokdo a o kterých lze přiměřeně hovořit až po dlouhatánském studiu či sbírání zkušeností. Typickou ukázkou takového těžkého tématu je otázka „odkud se bere zlo?“ Proč si lidé (proč si i blízcí lidé) ubližují, když by se jim v míru a pokoji žilo lépe? Jak je možné, že se lidem i dalším tvorům stávají zlé věci? A jak si vysvětlit hrůzy, které se odvíjejí ve světě, když tento svět vytvořil dobrý Bůh? Už jste snad slyšeli nějakou opravdu uspokojivou odpověď, kterou byste mohli uplatnit v každém čase, která by pasovala na jakýkoliv problém? Jenom přiložit a rázem se dostanu od problému k jeho řešení.

V každém náboženství i v každém jiném tzv. nenáboženském světonázoru jsou některé věci obtížné. Avšak vedle otázek těžkých, takřka nevysvětlitelných, jsou některé věci naopak velmi, velmi jednoduché. Průzračné tak, že je snad ani nelze pochopit špatně. Jednu takovou čirou výpověď máme dnes před sebou. ***Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré. Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji.*** (17n)

Co k tomu více povědět? Amen. Konec kázání.

Nikomu neodplácejte zlým za zlé.

Nechovejte se jako ti, jejichž chování vám vadí. Anebo slovy Kristova zlatého pravidla:

Chovejte se k lidem tak, jak si přejete, aby se oni chovali k vám.

Nikdo si přece nepřeje, aby na něj druzí byli zlí, aby mu ubližovali, aby ničili jeho život.

Dnes jsme se sešli k první postní pobožnosti. Tato setkání uprostřed všedního týdne nám mají posloužit k zamyšlení nad všedními věcmi. K zamyšlení nad tím, jak žijeme ve všedních dnech. Máme se podívat do zrcadla. Kolik dobrého děláme a kolik dobrého neděláme.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Květen 2010 16:47 -

Jaké jsou meze naší dobročinnosti. Jaké jsou meze naší ochoty vyjít s lidmi po dobrém. No, doma se nám to jakž takž daří být na sebe vlídní. Ale co se s námi stane, když vyjdeme z domu? Nenecháme uvnitř za zavřenými dveřmi také lásku k bližním. Neschováváme si ji jenom pro své nejbližší, zatímco na ostatní bereme jiný metr. Pěkně přísný, klidně se na někoho utrhnout, předběhnout ho, očernit. A ono to jde skoro samo. Chovat se k druhým příkře je snazší než vstřícnost. Jenže ke křesťanské víře patří touha po porůznění. Po porozumění se všemi lidmi.

Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v $\square$ pokoji. A opět jen poněkud jinými slovy to vyjádřil Pán Ježíš v evangelijním kázání na hoře:

Blaze těm ,kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.

(Mt 5,9)

Opravdu, v základech křesťanství nespočívá žádná záludnost.

Apoštol Pavel, když sepisoval svůj dopis Římanům, psal jej naslepo. Všechny ostatní Pavlovy epištoly jsou adresovány křesťanům v městech a v krajích, kde Pavel už dříve pobýval. Římské křesťany apoštol neznal. O několika z nich sice slyšel, o některých svých známých tušil, že se do Říma přestěhovali, ale většinu členů tamního sboru si nedovedl ani představit. Jak možná víte z knihy Skutků apoštolských, představoval Řím pro apoštola Pavla vysněný cíl. Hlavní město říše přitahovalo neúnavného misionáře, aby i tam kázal dobrou zprávu o Ježíši Kristu. Dosáhnout hlavního města znamenalo otevřít Božímu evangeliu průchod do všech koutů impéria. Nepadá mne takový až poněkud nevhodný přírůstek – pyrotechnik, ženista, když chce docílit co největšího účinku exploze, musí nálož umístit do středu, a ne na okraj. Stejně i Pavel, když si přál, aby se evangelium rozletělo do všech světových stran, potřeboval je dostat z okrajových provincií do samotného středu říše. Proto píše římským křesťanům, aby si připravili pozici, až k nim dorazí. V listě jim vykresluje svoji víru a jak je tomu v apoštolských dopisech zvykem, připojuje na závěr i pokyny a rady do běžného života. A poněvadž situaci v Římě pořádně nezná, vyhýbá se detailům a připomíná právě ony základní, průzračné instrukce víry.

Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré. Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v $\square$ pokoji.

Tohle si mají Římané urovnat, na tohle si mají dát pozor. Než se pustí ve víře někam dál a hlouběji, mají si ověřit, zda se chovají správně k druhým lidem.

Křesťanská víra, to, co nosíme v srdci, náš vztah k nebeskému Otci – to všechno se odráží v našem vztahu k druhým lidem. Jak už jsem pověděl – každé náboženství i každý jiný světonázor má nějaká obtížná místa a nějaká místa snadná. „Odkud se bere zlo“ je věc těžká.

Nikomu neodplácejte zlým za zlé

je věc lehká k pochopení.

Jak věci snadné a věci obtížné seřadit? Každý rozumný pedagog vám řekne, že se má postupovat od jednoduššího ke složitějšímu. Rovněž v životě víry nemůžeme začít u věcí

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Květen 2010 16:47 -

obtížný – jako že napřed vyřešíme, odkud se bere zlo – a pak že se zaměříme na věci jednodušší, jako je dobrý vztah k druhým lidem. Ne. Má se začít od jednoduššího. Tedy napřed platí

Nikomu neodplácejte zlým za zlé

, teprve pak začněte hloubat nad přítomnosti zla ve vesmíru. Napřed zkoumejte sebe, odvráťte se od zla, a teprve pak řešte zlo ve světovém měřítku. Postarej se, člověče, aby se zlo ve světě nebralo od tebe a pak snad přijdeš na to, odkud se bere.

Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré.

Apoštol Pavel přidává k téhle své radě ještě jeden doplněk. ***Je psáno: „Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti.“ Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.***

Dobrým a laskavým přístupem člověk zmůže více, než zlobou a násilím. Dobro a láska zahanbují zlo a nenávisť. Povím vám nyní jednu svou zkušenost, kterou v sobě nosím už od dětských let.

Vyrůstal jsem v Opavě. Jedna její část se nazývá Kylešovský kopec. V prvních desetiletích minulého století byl tento kopec zastavěn jak rozmanitými vilami, tak i pozoruhodnými nájemními domy. Uprostřed téhle stylové zástavby pak stojí škola, kam jsem chodil. Naproti školní budově se nachází rovněž ve velkolepém stylu postavený sociální ústav jménem Marianum. Kdysi jej zřídila katolická církev, později jej zabral komunistický stát. V dobách mé školní docházky tam přebývalo asi 300 mentálně postižených dětí. My žáci atheistické školy jsme netušili, že název protějščí budovy v sobě skrývá jméno Ježíšovy matky Marie. Pro nás to byl prostě marián, žádné Marianum, a hojně jsme ho používali ve svých posměšcích. „Si hlupy, choď naproti do marianu!“ Smíchem a legráckami jsme se snažili zastřít svou nejistotu a strach. Stačilo totiž, když jsme někde venku potkali na procházce skupinku postižených dětí, zmlkli jsme jako zamrzlí. Ač byly zpravidla větší nežli my, držely se ve dvojicích za ruce, kráčely kymáčovou chůzí a nepřítomně se usmívaly. Na sobě měly neuvěřitelně staré boty a šaty, často vytahané tepláky. Zjehle jsme se míjeli a nechápali jsme, kdo to proti nám jde. Někdo takový nepasoval do obrazu světa, jaký nám škola předkládala. Pohledem jsme zděšeně klouzali z jedné mongoloidní tváře na druhou a na konci takového smutného průvodu nás vždy čekalo vysvobození. Skupinu doprovázela vždy aspoň jedna řádová sestra v řeholním oblečení. Spíše dvě. V jejich tvářích a hlavně v jejich očích byl dobře viditelný pokoj a vlídnost, které uklidňovaly i nás. Také sestry se usmívaly, jen lehce, ale i za tím lehkým úsměvem se dalo rozpoznat, že mají dost silný důvod. Zatímco my jsme trnuli nad neštěstím, které potkalo ty nebožáky, ony přistupovaly k jejich zlým údělům se svou dobrotou. Pro mne osobně se staly ilustrací toho, co znamená apoštolovo ***Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.***

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 19 Květen 2010 16:47 -

□□□□□□□□□□ Ale moje vzpomínka by takto nebyla úplná. Rád vzpomínám na ony neznáme sestry z Marianu. Ony překonávaly zlo nejen u svých svěřenců, ony svou tichou službou překonávaly i zlo kolem nás a v nás. Nezapomeňte – psal se počátek osmdesátých let. V Kremlu vládl Brežněv a komunistická ideologie byla dosud při síle. Ve škole jsme byli masírováni nesmysly o hrdinné straně a o blahobytné společnosti, nejlepší ze všech. Ale jaksi se v tom opěvování mlčelo o oněch sestrách, které jsme my znali odnaproti. Někdy – když měli v teplém počasí otevřená zamřížovaná okna, rozlehl se ulicí strašlivý řev, jak někým uvnitř zmítaly běsi. O takové lidi se ony staraly a očividně při tom byly šťastné. Socialistický stát nedokázal dát těm ubožákům ani slušné oblečení. Ač jsme neměli křesťanskou výchovu, v mých očích nebyli v hrdiny stachanovští havíři, kteří rubali vagony uhlí. To by dokázal každý silák. Hrdiny pro mne byly sestry, jež zvládaly to, co nikdo jiný nedokázal. Vydávaly tiché svědectví, že dobro přemáhá zlo. A takové svědectví beze slov můžeme vydávat i my. Amen.

Kázání při 1. postní pobožnosti 12. března 2010.

Matouš 5,1-12 □□□□□□□□□□□□□□□□ 32; 688; 384; 544